

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců

Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobců: a) **P. R.**
bytem X
b) **A. R.**
bytem X
oba zastoupeni JUDr. Milanem Zábržem, advokátem
sídlem Veverí 486/57, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

za účasti: **T. H.**
bytem X
zastoupen Mgr. Katarínou Janiskovou, advokátkou
sídlem Purkyňova 648/125, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2022, č. j. JMK 178389/2022, sp. zn S - JMK 153540/2022 OÚPSŘ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I. Vymezení věci**

1. Městský úřad Židlochovice (dále jen „stavební úřad“ či „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 9. 8. 2022, č. j. OZPSU/2598/2018-62 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), nařídil žalobcům odstranit část stavby rodinného domu, konkrétně zakončení krytiny keramickými tvarovkami přesahující nad sousední objekt rodinného domu na pozemku parc. č. X, a částečně nad pozemek parc. č. XA, v katastrálním území X, ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavba“); v rozsahu zateplení štítové stěny při hranici s těmito pozemky odstranění nenařídil. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobců a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

2. Žalobci jsou stavebníky předmětné stavby. Proti napadenému rozhodnutí podali včasnou žalobu. V té namítají podjatost celého městského úřadu. V řízeních týkajících se žalobců byla pro podjatost vyloučena tajemnice, která je nadřízená všem ostatním úředníkům. Důvodem byly silné antipatie vůči žalobcům trvající déle než 3 roky, které sama přiznala. Současně o podjatosti městského úřadu svědčí také jeho chaotické a nesprávné rozhodování. Usnesením ze dne 21. 1. 2021 byla shledána podjatost tajemnice, avšak toto rozhodnutí bylo následně anulováno bez podání jakéhokoli opravného prostředku a bez vědomí žalobců. Předchozí rozhodnutí žalovaného v nynější věci ze dne 29. 3. 2021 přitom rozhodnutí stavebního úřadu zrušilo s pokynem, aby stavební úřad zohlednil možnou podjatost. V nynějším řízení žalovaný podjatost posuzoval odlišně oproti rozhodnutí v jiném řízení ze dne 20. 12. 2022, č. j. JMK 180179/2022, kde byla namítaná podjatost důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí stavebního úřadu. Také sdělení osoby zúčastněné na řízení, že má na stavebním úřadě protekci, vzbuzuje v žalobcích obavy o podjatosti celého úřadu. Námitka podjatosti nemohla být vznesena opožděně, jak tvrdí žalovaný, jelikož žalobci nevěděli, kdo je pověřenou úřední osobou. Žalobci podjatost namítali během správního řízení, stavební úřad ani žalovaný se s ní však dostatečně nevypořádali.
3. Městský úřad nařizuje odstranit část stavby plně povolené do užívání, ačkoliv při podání oznámení o užívání celé stavby neshledal žádné pochybení či odlišnosti stavby od povoleného stavu. Žalobci mají proto za to, že městský úřad překročil hranice správního uvážení, případně rozhodoval ve věci již rozhodnuté. Městský úřad rozhoduje odlišně oproti přesahu střešní krytiny, kotvení stavebních konstrukcí a oplechování souseda do stavby žalobců. Městský úřad je v této (sousední) věci nečinný.
4. Odstranění stavby nelze nařídít. Přesah zakončení krytiny na vedlejší pozemky a jeho rozsah správní orgány spolehlivě nezjistily. Stav krytiny není stavem konečným a lze ji rozebrat, např. v případě nástavby souseda. V udávaném rozměru do 12 cm je přesah zcela zanedbatelný a nemá potenciál zasáhnout do práv vlastníka sousední nemovitosti. Při

velikosti 12 cm nelze ani přesně určit, zda jde o přesah nad sousední pozemek z důvodu základní střední souřadnicové chyby pro určení majetkových hranic. Správní orgány neodůvodnily, že se jedná o relevantní odchylku. Dle žalobců žalovaný v minulosti povolil přesahy střešní konstrukce nad sousední pozemek. Žalovaný nemůže argumentovat hypotetickými, doposud nerealizovanými stavbami, o jejichž povolení doposud nebylo požádáno. Odstranění přesahu střešní krytiny vyžaduje úpravy stavby souseda, jde proto ze strany žalobců o nemožné plnění.

5. Správní orgány nevysvětlily, jakým způsobem by došlo k případnému dodatečnému povolení stavby. Požadavek projektové dokumentace k zakončení stavby střešní keramickou tvarovkou se v řízení o dodatečném povolení stavby jeví jako požadavek zcela absurdní.
6. Žalobci podali žádost o dodatečné povolení spolu s odvoláním. Žalovaný nepřerušil řízení o odstranění stavby ani se s žádostí nijak nevypořádal. Přitom dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 6 As 38/2007 – 146, žalobci mohli podat během odvolacího řízení žádost o dodatečné povolení stavby a ta měla být projednána. Mělo dojít k přerušení řízení o odstranění stavby. Je nutné vzít v potaz, že žalobci až do vydání prvostupňového rozhodnutí nevěděli, jakou část stavby stavební úřad požaduje odstranit, tedy zda je jeho požadavek legitimní, a to i co do rozsahu požadovaných podkladů. Žalobci proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil. Na své argumentaci setrvávají žalobci i v replice k vyjádření žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

7. Žalovaný v první řadě uvádí, že důkazy navržené žalobci se ve značné míře netýkají předmětu nynějšího řízení. To samé platí pro některá správní a soudní rozhodnutí, na která žalobci odkazují, a s nimi související skutečnosti. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2022, č. j. JMK 180179/2022, vyplývá, že důvodem zrušení v tamější věci přezkoumávaného rozhodnutí nebyla podjatost, ale nedostatek jejího přezkumu. Námitkami žalobců, vyjma těch směřujících mimo předmět řízení o odstranění stavby, se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval.
8. Žalobci odkazují na judikaturu, dle které postačí i nízká míra podezření o podjatosti. To žalovaný kvituje. Je však vždy potřeba uvést konkrétní důvody takového podezření, tzn. konkrétní zájem úřední osoby na výsledku řízení. Pouhé vzájemné antipatie účastníků řízení a oprávněných úředních osob nemohou být důvodem pro vyloučení z projednávání věci. Takový postup by mohl vést k vlastnímu vylučování úředních osob z komplikovaných a osobními konflikty zatížených řízení a následné delegaci řízení na jiné úřady, což nelze připustit. K námitce podjatosti stavebního úřadu žalobci v odvolání neuvedli žádné nové skutečnosti. Skutečnost, že oprávněnou úřední osobou je Ing. Král, byla žalobcům známa od 18. 7. 2022, přesto vznesli námitku podjatosti až v odvolacím řízení. Žalovaný k námitce proto nepřihlížel.
9. K žalobci namítané nepřesnosti měření majetkových hranic žalovaný uvádí, že o tom, kde majetková hranice probíhá, nepanují pochybnosti. Střešní krytina, jejíž odstranění bylo nařízeno, přesahuje společnou hranici pozemků parc. č. XB a X k. ú. X v místě, kde se stýkají rodinné domy č. p. X a X, které tvoří dvojdomek (přesah je nad sousední rodinný dům). Žalovaný má za to, že zásah sousedů do práv žalobců nelze srovnávat, jelikož se jedná o zcela běžné ukončení krytiny plechovou lištou na rozdíl od přesahu střešních tašek do hloubky 12 cm sousedního pozemku. Žalobci sami uvádí, že skladbu střešní krytiny lze bez větších

nákladů změnit. Je tedy zřejmé, že nařízení odstranění stavby nemůže znamenat nepřiměřený zásah do jejich vlastnických práv a vyvráceno je tím tvrzení žalobců o nemožnosti splnit uloženou povinnost.

10. Žalobci uvedená rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2019 a 8. 6. 2020 se týkala klempířského prvku, konkrétně okapu. Žalovaný má ve shodě se stavebním úřadem za to, že se v nyní posuzované věci nejedná o srovnatelnou úpravu. V případě okapu jde o zanedbatelnou odchylku podobnou oplechování okraje krytiny, dosahující několika málo centimetrů. Jde navíc o klempířský výrobek, jehož detaily neřeší dokumentace dokládaná k ohlášení stavby. Přesah 12 cm nad sousední pozemek je v rozporu s § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle kterého se stavby umísťují tak, aby nepřesahovaly na sousední pozemek.
11. Žalovaný zjišťoval skutkový stav na místě. Dokládají to protokoly a fotodokumentace z kontrolních prohlídek založené ve spise. Důvodem zahájení řízení byl rozpor provedené stavby se schválenou projektovou dokumentací. Z projektové dokumentace vyplývá, že žádná část střechy nepřesahuje nad sousední pozemek a že zakončení střechy mělo být provedeno lištami z pozinkovaného ocelového plechu tl. 0,5 mm. Namísto závětrné lišty však byly instalovány ukončovací tvarovky. Žalovaný přesah upřesnil, když z fotodokumentace je zřejmý přesah v délce cca 12 cm. Žalovaný má ve shodě se stavebním úřadem za to, že posuzovaná část stavby podléhá režimu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).
12. Žalobci odkazovaná judikatura se týká již neúčinné právní úpravy. Nyní je pro podání žádosti o dodatečné povolení stanovená 30denní lhůta. Žádost nelze podat kdykoliv. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že některé žalobní námitky směřují mimo předmět řízení a soud se jimi tedy nemůže zabývat. Vydání rozhodnutí vyloučenou úřední osobou je sice dle judikatury vadou řízení, žalobci ji však nespojují s negativním důsledkem na vydané rozhodnutí. Žaloba směřuje téměř výhradně proti prvostupňovému rozhodnutí. Jediným argumentem proti napadenému rozhodnutí je namítaná nemožnost nařízení odstranění stavby u přesahu střešní krytiny. Žalobci citují rozsudek krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2022, č. j. 31 A 128/2020 – 57, citovaná pasáž však představuje vyjádření žalovaného, nikoliv závěr soudu. V kontextu však celé citované rozhodnutí nebo například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 9 As 82/2011 – 86, obsahují závěr, že i přesah střechy, který je změnou oproti stavebnímu povolení, je možné řešit jako stavbu nepovolenou. Je přitom na stavebním úřadě, zda posoudí odchylku od povoleného stavu jako podstatnou. Ani další žalobci citovaná judikatura na posuzovanou věc nedopadá. Nelze tedy předpokládat, že by snad jiná úřední osoba rozhodla odlišně. Námitka podjatosti, i kdyby byla důvodná, proto nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný se s námitkami žalobců dostatečně vypořádal. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl a uložil žalobcům úhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
15. Žaloba **není** důvodná.

16. Ze správního spisu vyplývá, že při kontrolní prohlídce rozestavěné stavby dne 8. 2. 2018 stavební úřad zjistil, že stavba je prováděna v rozporu se společným územním souhlasem a souhlasem s provedením ohlášeného stavebního záměru ze dne 3. 11. 2015, č. j. OÚPSÚ/1136/2015-3, a společným územním souhlasem a souhlasem s provedením ohlášené změny stavby před jejím dokončením ze dne 9. 9. 2016, č. j. OÚPSÚ/16134/2016-2. V rozporu s ověřenou dokumentací bylo provedeno zateplení štítu stavby rodinného domu a zakončení krytiny s přesahem na sousední pozemek parc. č. XA v k. ú. X a nad stavbu na něm.
17. Dne 8. 2. 2018 oznámil stavební úřad žalobcům zahájení řízení o odstranění stavby. V něm jako předmět řízení vymezil zateplení štítu rodinného domu a přesah střešní krytiny. Žalobci v podání ze dne 26. 2. 2018 vyslovili námitku podjatosti pověřených úředních osob a jejich představených. O všech těchto námitkách rozhodli nadřízení příslušných úředních osob usnesením tak, že podjaté nejsou. Následná odvolání proti těmto usnesením žalovaný zamítl a usnesení potvrdil. Žalobci v řízeních před stavebním úřadem namítali podjatost úředních osob opakovaně.
18. V oznámení o své možné podjatosti ze dne 18. 1. 2021 tajemnice uvedla, že pro antipatie k žalobcům nemůže nadále nestranně rozhodovat v jejich věcech. Dne 21. 1. 2021 proto starosta rozhodl usnesením tak, že ji shledal podjatou a spolu s ní i jí podřízené osoby. Přípisem ze dne 3. 2. 2021 starosta uvědomil o této skutečnosti žalovaného s tím, že nelze v rámci městského úřadu určit jinou úřední osobu k vedení označených správních řízení, a předal příslušné spisy žalovanému. Poté žalovaný první rozhodnutí stavebního úřadu v nynější věci rozhodnutím ze dne 29. 3. 2021 zrušil mimo jiné s poukazem na uvedené usnesení starosty. Podstatné ovšem je, že na usnesení starosty žalovaný posléze reagoval sdělením ze dne 31. 5. 2021, ve kterém uvedl, že starosta neměl usnesení vydat. O námitce podjatosti je podle žalovaného třeba rozhodnout vždy v konkrétním řízení a je třeba zkoumat, zda v tomto řízení existují důvody pro vyloučení úřední osoby, což se nestalo. Usnesení starosty posoudil žalovaný podle obsahu jako podnět k delegaci podle § 131 odst. 4 správního řádu. Uzavřel, že k delegaci neshledal důvod a tajemnice je povinna určit oprávněnou osobu, která řízení povede. Tím byl až do vyloučení pro podjatost vedoucí stavebního úřadu. Následně tajemnice určila oprávněnou úřední osobou Ing. K. K. z odboru majetku města Židlochovice. Stavební úřad poté vydal prvostupňové rozhodnutí.
19. Žalobci namítají, že o věci rozhodoval správní orgán, jehož všichni úředníci měli být vyloučení pro podjatost. Tento závěr vyvodili zejména z toho, že se tajemnice, nadřízená všem ostatním úředníkům, sama považovala za podjatou, jelikož si za dobu působení na úřadě vypěstovala antipatii vůči žalobcům, o její podjatosti rozhodl starosta a žalovaný z tohoto rozhodnutí po přechodnou dobu vycházel. Tajemnice dle žalobců sama uvedla, že po dobu delší tří let nemohla v jejich věcech objektivně rozhodovat.
20. K tomu zdejší soud předně uvádí, že nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019 - 34). Při posuzování podjatosti nejde v prvé řadě o subjektivní pocity úřední osoby, která se cítí být podjatá, či účastníka řízení, který námitku podjatosti uplatnil, ale o objektivní úvahu představeného o tom, zda lze o podjatosti úřední osoby důvodně pochybovat, tj. *“zda u této osoby reálně existují objektivní okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že tato osoba určitým, nikoliv nezaujatým poměrem k věci disponuje”* (nález Ústavního soudu ze dne 27. 11.

1996, sp. zn. I. ÚS 167/94). V opačném případě by skutečně (jak trefně poznamenal žalovaný) mohlo *ad absurdum* docházet k situacím, v nichž by v případě složitějších řízení či účastníků, s nimiž je obtížná komunikace, správnímu orgánu postačilo vyjádřit vůči účastníkům „antipatii“ a věc tak elegantně delegovat na správní orgán v sousedním obvodu.

21. Nejvyšší správní soud ve vztahu k posuzování podjatosti úřední osoby využívá tzv. třífázový algoritmus (srov. rozsudek ze dne 26. 6. 2013, č. j. 1 Afs 7/2009 – 753, č. 2906/2013 Sb. NSS, bod 35 a násl.). Podle něj „*Nejprve je třeba zjistit, zda existuje relevantní poměr úřední osoby k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům. Relevantnost poměru lze přitom odvozovat z řady skutečností, ať už předem daných – např. příbuzenský či profesní vztah k účastníkům (jejich zástupcům), či vzniklých až v průběhu správního řízení – např. přátelský či nepřátelský poměr úřední osoby vyplývající ze způsobu vedení řízení, z komunikace s účastníky (jejich zástupci), z komunikace úřední osoby s médii nebo zapříčiněný protiprávním jednáním úřední osoby (převzetí úplatku apod.). Následně je třeba zhodnotit, zda z takového poměru vyplývá zájem úřední osoby na výsledku řízení. Do třetice je nutné posoudit, zda tento zájem má takový charakter, že lze pro něj pochybovat o nepodjatosti příslušné úřední osoby.*“ Pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby tedy musí jednak ukazovat na určitý poměr úřední osoby k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, avšak současně musí tento poměr svědčit o zájmu úřední osoby na výsledku řízení.
22. V rozporu s tvrzeními žalobců žalovaný nepopírá existenci antipatií tajemnice k žalobcům a tyto zpětně nebagatelizuje. Pouze je samy o sobě nepovažuje za dostatečný důvod pochybností o nepodjatosti tajemnice. Žalobci v žalobě tvrdí, že existují konkrétní okolnosti svědčící o tom, že je tajemnice skutečně podjatá. Žádné takové okolnosti však konkrétně neuvádí. V souladu s žalovaným pak zdejší soud nepopírá, že v případě táhlých či složitých řízení a procesně hyperaktivních účastníků řízení může určitá míra antipatie na straně úřední osoby vzniknout, to však ještě samo o sobě ke vzniku důvodných pochybností o nepodjatosti takové úřední osoby nedostačuje, resp. nic v nyní posuzované věci nenásvědčuje tomu, že by tajemnice z těchto důvodů skutečně byla podjatá. Jakkoliv antipatie vůči účastníkům řízení obecně nejsou vhodné, v řízení nedošlo ze strany tajemnice k žádnému promyšlenému či zlovolnému aktu vůči žalobcům a soud neshledal žádné okolnosti svědčící o zájmu tajemnice na výsledku řízení.
23. Zdejší soud pak uvádí na pravou míru, že tajemnice neuvedla, že by po dobu delší tří let nemohla objektivně rozhodovat, nebo že by její antipatie trvala tři roky. Žalobci nesprávně interpretují vyjádření o vzniklé antipatii, kde tajemnice uvedla, že tato antipatie vznikla v důsledku tří let vedení správních řízení s žalobci. O trvání negativního vztahu k žalobcům se tajemnice nezmínila.
24. O tom, že tajemnice neměla zájem svým jednáním žalobcům nijak škodit, svědčí ostatně také skutečnost, že na svou možnou podjatost upozornila sama. V potaz je také nutné vzít skutečnost, že tajemnice závažným způsobem nezasahovala do řízení. Nejzásadnějším bylo určování oprávněných úředních osob. Takovým způsobem by teoreticky mohla ovlivnit výsledek řízení, ze správního spisu je však zřejmé, že tak tajemnice činila především s ohledem na nespokojenost žalobců s předtím určenými úředními osobami.
25. Soud rozumí obavám žalobců, které vznikly na základě vyjádření tajemnice. Je logické, že pokud úřední osoba sama o sobě prohlásí, že není schopná rozhodovat nestranně, protože má vůči účastníkům řízení antipatie, může tím být narušena důvěra účastníků řízení ve

spravedlivé vyřízení jejich věci. Tyto obavy však nepostačují k tomu, aby byla tajemnice shledána podjatou.

26. Roli nehraje ani to, že domnělou podjatost tajemnice potvrdil starosta usnesením. Tuto skutečnost vysvětluje komentářová literatura: „...rozhodnutím o námitce podjatosti se samotná podjatost nezakládá ani neruší *ex nunc* (od okamžiku tohoto rozhodnutí), protože podjatost je nutno chápat jako stav, který v určitém správním řízení buď existuje, nebo nikoli. Rozhodnutí o něm má pouze deklaratorní charakter s účinky *ex tunc* (od svého počátku), podobně jako rozhodování o sporu, zda je někdo účastníkem řízení nebo není podle § 28 SpŘ. Pokud by tedy nadřízený určité úřední osoby na základě námítky podjatosti rozhodl, že tato úřední osoba podjatá není, znamená to, že podjatou v tomto řízení nikdy nebyla (nikoli, že jí přestala být od tohoto rozhodnutí).“ JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 14 [Podjatost úřední osoby, znalce a tlumočnicka]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 88.) Právě k tomu došlo i v nyní posuzované věci, kdy žalovaný v pozdějším sdělení vyslovil, že zde nejsou dány důvody pro vyloučení tajemnice pro podjatost, a v tomto duchu dále rozhodoval o tajemnici nadřízený starosta.
27. Soud má tedy za to, že ve věci nebyl důvod pro vyloučení tajemnice. Žalovaný to dostatečně vysvětlil v napadeném rozhodnutí. Správní orgány neignorovaly námítky podjatosti, naopak se jimi v různých řízeních vedených s žalobci opakovaně zabývaly. To dokládají samotní žalobci, když na některá z těchto rozhodnutí v žalobě odkazují. Žalovaný dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro vyloučení tajemnice pro podjatost, protože žalobci neuvedli konkrétní okolnosti svědčící o podjatosti konkrétní úřední osoby v posuzovaném řízení a žalovaný je neshledal. S touto úvahou se soud výše ztotožnil a částečně úvahy žalovaného rozšířil. Nelze se pak neustále vracet k usnesení starosty o podjatosti tajemnice, zvláště když se jím žalovaný zabýval a závěr o podjatosti tajemnice vyvrátil, a to bez ohledu na to, zda byl procesní postup (vydání usnesení a jeho nezrušení) správný či nikoliv. Jak již soud zmínil, usnesení o podjatosti úřední osoby je usnesením deklaratorním. Jeho vydáním tedy podjatost nevznikla a jeho závěry pak byly později správními orgány překonány, třebaže do doby jejich překonání se jimi správní orgány po určitou dobu řídily. Vzhledem k tomu, že tajemnice nebyla shledána podjatou, není důvod pro vyloučení ostatních úředních osob pouze z toho důvodu, že jí byly podřízeny.
28. Žalobci podjatost všech úředních osob vyvozují také z prohlášení osoby zúčastněné na řízení, že má na úřadě *tetičku* a nemá problém tam cokoli zařídit. Podjatost podle žalobců dokazuje také kontinuální nesprávné a nezákonné rozhodování stavebního úřadu.
29. K údajnému rodinnému propojení je nutné uvést, že žalobci během řízení nespecifikovali, která osoba na stavebním úřadě by měla být onou *tetičkou* osoby zúčastněné na řízení. Své tvrzení žalobci podložili pouze odkazem na e-mailovou komunikaci, ve které se osoba zúčastněná na řízení holedbá, že na stavebním úřadě cokoli zařídí, protože tam má tetu. Taková vyjádření osoby zúčastněné na řízení jistě mohla v žalobcích vzbudit určitá podezření, nicméně ta nejsou dle zdejšího soudu dostatečná pro vyvození závěru o skutečné existenci takového vztahu a možnosti osoby zúčastněné na řízení ovlivnit stavební úřad. Dotčené komunikace se neúčastnila žádná úřední osoba, tvrzení osoby zúčastněné na řízení nejsou ničím podložena a o ovlivňování stavebního úřadu osobou zúčastněnou na řízení žádné další okolnosti nesvědčí. Zbývá doplnit, že ze správního spisu vyplývá, že v nynějším stavebním řízení byl z projednávání věci vyloučen usnesením tajemnice ze dne 12. 1. 2021,

č. j. 1/2020, vedoucí stavebního odboru Ing. Milan Komenda, resp. v důsledku této skutečnosti též všechny osoby zařazené do stavebního úřadu (srov. rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2022, č. j. JMK 12328/2022). Tyto závěry v nynějším řízení překonány nebyly. Žádná úřední osoba ze stavebního odboru městského úřadu (kde měla mít osoba zúčastněná na řízení „protekcí“) se proto na rozhodnutí nepodílela.

30. Ani nezákonný či jinak nesprávný postup správních orgánů obecně není důkazem podjatosti úředních osob. Pochybit mohou i zcela nestranní a objektivní úředníci. Žalobci žádné konkrétní okolnosti spojující údajně nesprávný postup úředníků se vztahem k účastníkům řízení či zájmem na výsledku řízení neuvádí. Nelze navíc odhlédnout od toho, že se o nesprávné postupy jedná pouze dle subjektivního mínění žalobců. Důvodem vyloučení ani skutečností svědčící o podjatosti úředních osob není to, že se řízení nevyvíjí ve prospěch žalobců. Ani tento argument tedy není z hlediska existence podjatosti relevantní.
31. Žalobci v tomto ohledu spojují domnělou podjatost zejména s nečinností stavebního úřadu, který nezahájil řízení o odstranění stavby u jiných staveb v okolí, ačkoliv jim k tomu žalobci dali podnět. K tomu lze poznamenat, že tyto stavby nejsou předmětem řízení a zdejší soud tedy nemůže posoudit, zda byly podněty žalobců důvodné, zda měl stavební úřad zahájit řízení o odstranění stavby a zda stavební úřad dostatečně informoval o jejich vyřízení žalobce. Ani z nezahájení jiných řízení o odstranění stavby tedy nelze vyvodit podjatost úředníků stavebního úřadu.
32. Žalobci během řízení několikrát zmínili také tzv. systémovou podjatost a odkazovali na související judikaturu. Pojem „systémové podjatosti“ není důvod vztahovat na jakoukoliv situaci, v níž účastník řízení namítá podjatost všech úředních osob zařazených do správního orgánu, který vede předmětné řízení, pokud je zcela zjevné, že obsahem této námitky není systémové riziko podjatosti, tj. tvrzení, že důvodem podjatosti všech úředních osob je jejich zaměstnanecký, služební či obdobný poměr k subjektu, do něhož je organizačně zasazen příslušný správní orgán a jehož zájmy mohou být v daném řízení dotčeny (srov. rozsudek ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019 – 34). V posuzované věci nemá stavební úřad žádné zájmy, které by mohly být dotčeny, nejde tedy o systémovou podjatost a související judikatura na posuzovanou věc nedopadá.
33. K argumentaci žalobců odlišným rozhodováním žalovaného o podjatosti lze ve shodě s žalovaným konstatovat, že z rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2022, č. j. JMK 180179/2022, vyplývá, že důvodem zrušení v tamější věci přezkoumávaného rozhodnutí nebyla v rozporu s tvrzeními žalobců podjatost úředních osob, nýbrž to, že o námitce podjatosti nebylo rozhodnuto a ani stavební úřad nezdůvodnil, z jakého důvodu k námitce nepřihlédl.
34. V odvolání žalobci výslovně uvádějí, že *„je nutné opět namítat zjevnou podjatost úřadu, a to ve všech řízeních které vede vůči shora uvedeným odvolatelům“*. Odkazují přitom na několik usnesení městského úřadu (o některých z nich je pojednáno výše), která předcházejí podání odvolání o 6 měsíců až 1,5 roku. Nejedná se tedy ze strany žalobců o vůbec nic nového, nýbrž o pokračování nastoleného procesního trendu, kdy žalobci stále dokola uplatňují stejné námitky podjatosti vůči celému městskému úřadu ve všech myslitelných řízeních, a to kdykoliv se jim k tomu naskytne procesní příležitost. Po věcné stránce se žalovaný s namítanou podjatostí úředních osob v napadeném rozhodnutí vypořádal, což krajský soud konstatoval již výše. Z procesního hlediska pak žalovaný zkoumal, co nového se v řízení v mezidobí z hlediska úředních osob událo, a zjistil, že namísto Mgr. S. byl tajemnicí určen

jako oprávněná úřední osoba Ing. K. O tom byli žalobci zpraveni nejpozději dne 18. 7. 2022, kdy bylo jejich zástupci doručeno sdělení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Pokud by žalobci hodlali namítat podjatost Ing. K. (což konkrétně neučinili), mohli tak učinit bez zbytečného odkladu, a nikoliv až s odstupem více než jednoho měsíce ve svém odvolání. Těmto úvahám žalovaného zdejší soud nemá co vytknout. Dle zdejšího soudu ani není pochyb o tom, že námitka (tak, jak ji žalobci v odvolání formulovali a odůvodnili) nevyžadovala opětovného formálního posuzování dle § 14 správního řádu.

35. Věcně žalobci namítají, že nařízení odstranění zakončení střechy keramickou tvarovkou je v rozporu se smyslem a účelem stavebního zákona. Jedná se podle nich o stavební úpravu, která nevyžaduje stavební povolení. Pokud bylo oznámeno užívání stavby a stavební úřad ji do užívání povolil, byly tím všechny odchylky od stavebního povolení dodatečně zhojeny a ve věci je tak dána překážka věci rozhodnuté. Jsou také rozpory mezi tím, jak městský úřad postupuje v nyní posuzované věci a ve věcech obdobných.
36. Zdejší soud se nejprve vyjádří k domnělé překážce věci již rozhodnuté. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2007 – 92, uvedl, že „řízení o odstranění stavby je navázáno na stavební řízení, resp. stavební povolení, tudíž existence kolaudačního rozhodnutí je pro zjišťování splnění podmínek řízení dle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona právně bezvýznamná. Pro nařízení odstranění stavby podle výše uvedeného ustanovení je rozhodné, zda jsou splněny toliko podmínky výslovně stanovené v tomto ustanovení. V souzené věci tomu tak nesporně bylo, neboť stavba kanalizačního sběrače byla prokazatelně a nepochybně postavena v rozporu se stavebním povolením, současně stavebník nepodal žádost o její dodatečné povolení. Nelze soublasit s názorem stěžovatele, že vydané kolaudační rozhodnutí nahrazuje soulad provedení stavby s platným stavebním povolením. Ačkoliv stavební úřad v kolaudačním řízení zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené ve stavebním povolení (§ 81 odst. 1 stavebního zákona), nemůže případné pochybení stavebního úřadu při vydání kolaudačního rozhodnutí zhojit (legalizovat) opomenutý, nicméně podstatný rozpor provedené stavby se stavebním povolením. Sama existence kolaudačního rozhodnutí, byť i pravomocného, nebrání tak postupu stavebního úřadu v řízení o nařízení odstranění stavby podle ust. § 88 odst. 1 stavebního zákona, proto úvahy, zda je kolaudační rozhodnutí pravomocné či nikoliv, jsou pro splnění podmínek dle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona bezpředmětné“. Byť se citovaný rozsudek vztahuje k předchozímu stavebnímu zákonu z roku 1976, je plně aplikovatelný i na danou věc. Ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) věty první stavebního zákona z roku 1976 totiž stanovovalo, že stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Jedná se tedy o obdobné znění, jako je obsaženo v nyní aplikovaném § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Stejně tak není překážkou aplikace ani to, že se nyní jedná o kolaudačnímu rozhodnutí obdobný institut oznámení o užívání stavby. To, že stavební úřad nereagoval na oznámení o užívání stavby, tedy nemá vliv na možnost zahájit řízení o odstranění stavby.
37. Zahájením řízení o odstranění stavby nedošlo ani k překročení mezí správního uvážení. Jak již zdejší soud uvedl, řízení o odstranění stavby zahajuje stavební úřad při shledání rozporu stavby s rozhodnutím o jejím povolení z úřední povinnosti. Pro správní uvážení zde vůbec není dán prostor. Soud nemůže přihlídnout ani k argumentaci odlišného přístupu (nezahájení řízení) v obdobných věcech. Žalobci poukazované záměry nejsou předmětem nynějšího řízení a případné pochybení stavebního úřadu spočívající v nezahájení řízení o

odstranění stavby v jiných případech (i pokud by se o pochybení skutečně jednalo) nemůže mít samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný nicméně vysvětlil, že drobný přesah oplechování na sousedním domě nebo zřízení okapu nepovažuje za srovnatelné s tím, že žalobci v rozporu s povolením, podle něhož měla být krytina zakončena oplechováním, tuto krytinu zakončili keramickými tvarovkami s přesahem na sousední pozemek cca 12 cm.

38. Zdejší soud nemohl přihlídnout ani k rozhodovací praxi žalovaného, které se žalobci dovolávají. Odkazovaná rozhodnutí nejsou součástí spisu a žalobci je k žalobě nepřiložili. Judikatura, kterou žalobci na podporu svých tvrzení uvedli (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 6. 2022, č. j. 31 A 128/2020 – 57), pak dospívá přesně k opačnému závěru, než jaký z ní žalobci vyvozují.
39. Obdobně jako žalovaný, ani zdejší soud nespatřuje v postupu městského úřadu zmatečnost, účelovost, šikanu či tendenčnost. Nepřílehlavý je také odkaz žalobců na nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 1956/19. Odkazované rozhodnutí totiž explicitně vylučuje ve své právní větě případy, ve kterých při odchylce od povoleného stavu dochází k zásahu do práv třetích osob (zde přesah na pozemek osoby zúčastněné na řízení). To ostatně žalovaný vysvětlil v napadeném rozhodnutí.
40. Žalobci uvádějí, že se v případě předmětné části stavby jedná o nepodstatnou odchylku od povoleného stavu a zanedbatelný přesah nad sousední pozemek, jehož rozměr ani existence nebyly správními orgány přesně zjištěny.
41. V těchto souvislostech je třeba zdůraznit, že každá stavba, která je povolována, resp. povaha odchylky od povoleného stavu z hlediska posouzení charakteru změny jako změny zanedbatelné, je posuzována z několika úhlů pohledu. U střechy se nejedná pouze o prosté půdorysné rozměry. Je nesporné, že podstatnou skutečností při posuzování stavby střechy bude rovněž to, jaký má střecha sklon a tvar, jaká je výška hřebene, konstrukční řešení, jaká je použita krytina apod. Všechny tyto aspekty stavby tvoří dohromady povolovaný celek, jehož všechny součásti je nutno při výstavbě respektovat, tzn. realizovat stavbu v souladu se stavebním povolením. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 9 As 82/2011 – 86).
42. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že přesah cca 12 cm keramické tvarovky je podstatným rozdílem oproti povolenému stavu, ve kterém nefiguroval žádný přesah nad sousední stavbu ani keramická tvarovka. Povoleným stavem bylo zakončení střešní krytiny pozinkovaným ocelovým plechem tloušťky 0,5 mm. Nepovolenou odchylkou od povoleného stavu dochází navíc k rozporu s § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle které se stavby umísťují tak, aby nezasahovaly na sousední pozemek. Přesah střešní krytiny se dle žalovaného nedá srovnávat s násobně menším přesahem oplechování nebo s instalací okapu. Ani zdejší soud nepovažuje přesah střešní krytiny dle fotodokumentace za nepodstatný, bez ohledu na to, že nedošlo k přesnému změření. Z uvedeného je také patrné, že žalovaný vysvětlil, v čem spatřuje relevanci odchylky stavby.
43. Zdejší soud nemůže přisvědčit ani argumentaci žalobců týkající se zanedbatelnosti přesahu a jeho samotné existence. Je sice pravda, že městský úřad postupoval při zjišťování přesahu a jeho rozsahu laxně, žalovaný ovšem správně poznamenává, že existence přesahu na sousední pozemek je naprosto zřejmá, což plyne nejen z fotodokumentace založené ve spise. Nic na tom nemůže změnit ani základní střední souřadnicová chyba pro určení majetkových hranic, jelikož v posuzovaném případě se jedná o dvojdomky umístěné na samotné hranici

pozemků, a o tom, kudy tato hranice prochází, tedy nepanují pochybnosti. To ostatně během řízení udávali samotní žalobci, když v podání ze dne 24. 2. 2018 coby součást upozornění stavebního úřadu na stavební aktivitu souseda opakovaně uvedli, že „*hranice pozemku je v tomto případě dána vnějším líce obvodových konstrukcí stavby a neuplatní se obecná podmínka přesnosti vytyčené hranice jenž je limitována přesností podkladů z katastru a podrobné lomové body hranice pozemku vytyčeny se střední souřadnicovou chybou 3, která činí $\pm 0,14$ m*“, resp. „*je nepřijatelné, aby stavba zasahovala nad obvodový líc konstrukcí sousední stavby a hranice pozemku je v tomto případě dána vnějším lícem obvodových konstrukcí stavby a neuplatní se obecná podmínka přesnosti vytyčené hranice...*“. Soud se tedy neztotožňuje s názory žalobců, že přesah nezasahuje do práv osoby zúčastněné na řízení. Zásah se v nyní posuzované věci může zdát žalobcům zanedbatelný, přesto se jedná o rozpor s povoleným stavem přesahujícím zároveň na cizí pozemek.

44. Zdejší soud s žalobci souhlasí v tom, že stavby, u kterých nebylo aspoň požádáno o jejich povolení, nemohou hrát roli v posuzování, zda jim stavba žalobců brání či nikoliv. V rozhodnutích správních orgánů se sice podobná úvaha vyskytuje, odůvodnění závěru o odstranění stavby však na ní nestojí. To, že osoba zúčastněná na řízení neplánuje budovat cokoli, čemu by byl přesah střechy žalobců na překážku, tedy není z hlediska nařízení odstranění stavby důležité.
45. Jak správně uvedl žalovaný, námitky týkající se řízení o dodatečném povolení stavby se míjí s předmětem řízení a měly být uplatněny v řízení o dodatečném povolení stavby. Pokud měli žalobci za to, že tato rozhodnutí byla nezákonná, mohli je napadnout samostatně správní žalobou. Jelikož tak neučinili, žalovaný i zdejší soud vychází z toho, že obě řízení o dodatečném povolení stavby byla pravomocně skončena.
46. Žalobci uvádějí, že nařízené odstranění stavby nelze provést, protože by žalobci museli zasáhnout do nepovolené úpravy – majetku souseda. To je však v přímém rozporu s jiným žalobním tvrzením o tom, že mohou žalobci přesah krytiny kdykoliv bez zásadních nákladů odstranit. Osoba zúčastněná na řízení možnost odstranit přesah krytiny nijak nerozporuje a ze samotné podstaty ukončení střešní krytiny tvarovkou se nejedná o stavbu permanentně spojenou se stavbou souseda. Konkrétní technologie odstranění přesahu střešní krytiny (což je i dle žalobců jednoduchý úkon) a následného řešení střechy v dotčeném místě v souladu s projektovou dokumentací, případně jiným způsobem, který nepovede k přesahu na pozemek souseda (což podle okolností vyžaduje odborné znalosti), již přesahuje rámec tohoto řízení. Z ničeho ovšem nevyplývá, že by výkon napadeného rozhodnutí byl objektivně nemožný.
47. Žalobci konečně namítají, že stavební úřad se nezabýval žádostí o dodatečné povolení stavby ze dne 2. 9. 2022. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona *stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až*

115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

48. Tím, do kdy je možné podat žádost o dodatečné povolení stavby spojenou s nárokem na přerušení řízení o odstranění stavby, se již v minulosti správní soudy zabývaly. Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 6. 5. 2020, č. j. 10 As 407/2019 – 41, a ze dne 24. 6. 2021, č. j. 7 As 108/2021 – 54, dospěl k závěru, že žádosti podané po zákonem stanovené třicetidenní lhůtě již nevyvolávají povinnost stavebních úřadů řízení o odstranění stavby přerušit. Tak tomu bylo dle stavebního zákona v předchozím znění zákona č. 350/2012 Sb. Z uvedené judikatury vyplývá, že žalovaný tak mohl učinit dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu (řízení o předběžné otázce). Pokud ovšem srozumitelně vysvětlil, proč řízení nepřerušil, nelze mu z hlediska postupu dle § 129 odst. 2 stavebního zákona nic podstatného vytknout.
49. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci žádost o dodatečné povolení předtím již dvakrát podali a řízení o dodatečném povolení dvakrát proběhlo. Řízení o první žádosti ze dne 8. 3. 2018 stavební úřad zastavil, neboť ji žalobci přes výzvu nedoplňli o požadované podklady. Ve vztahu k tomuto prvému řízení o dodatečném povolení stavby bylo řízení o odstranění stavby přerušeno v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona. Totožně postupoval stavební úřad v případě druhé žádosti ze dne 6. 10. 2020, ačkoliv již byla podána po lhůtě, a tak jako nyní, až v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. I v tomto případě stavební úřad řízení zastavil, neboť dospěl k závěru, že žalobci nedoložili příslušné dokumenty. Poslední žádost o dodatečné povolení stavby, opět bez příslušných dokumentů, žalobci podali v rámci odvolání proti nyní přezkoumávanému rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žádost žalobci podali formálně a bez doložení příslušných dokladů, tento postup proto vyhodnotil jako obstrukční jednání a řízení o odstranění stavby znovu nepřerušoval. Postup žalovaného dle zdejšího soudu odpovídá skutkovým okolnostem věci. I žalobci v příslušné části odvolání uvádějí, že žádost podávají „jako poslední obranu před odstraněním“, a rozporují, že by dotčené stavební úpravy vůbec vyžadovaly povolení. Hodnocení žalovaného je proto přiléhavé.
50. Rozsah stavby, resp. předmětu řízení o odstranění stavby byl od začátku srozumitelně definován v oznámení o zahájení řízení ze dne 8. 2. 2018 jako odchylky od předložených projektových dokumentací ověřených stavebním úřadem, spočívajících v zateplení předmětného rodinného domu do hranice sousedního pozemku parc. č. XA a rozdílném zakončení střešní krytiny, která přesahuje nad sousední pozemek parc. č. XA a stavbu rodinného domu na něm, a to v rozsahu viditelně větším, než je přesah tepelné izolace rodinného domu. Není tedy pravda, že by byl předmět řízení nedostatečně určen, nebo že by se v průběhu řízení relevantně měnil. Na věci nic nemění ani to, že stavební úřad nakonec rozhodl o odstranění stavby v menším rozsahu, než pro který zahájil řízení o odstranění stavby. Skutečnost, že zateplení není nepovolenou stavbou ve smyslu § 129 stavebního zákona, pak žalobcům byla známa již od roku 2020, kdy bylo vydáno první rozhodnutí v dané věci (poté zrušeno žalovaným). Také tyto námitky žalobců jsou proto nedůvodné.
51. Je vhodné dodat, že žalobci v obou zahájených řízeních o dodatečném povolení stavby nedodali stavebním úřadem požadované dokumenty, neboť možné odstranění stavby dle jejich názoru bylo *nelegitimní* s ohledem na rozsah a povahu stavební úpravy a předešlé

oznámení o užívání stavby. Žalobci na tomto postoji setrvali. Sami tedy rozhodli o osudu stavby. V dané věci tak byly splněny podmínky pro nařízení odstranění stavby ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

52. Soud má zjištěný skutkový stav za dostatečný pro nařízení odstranění stavby. Pro nadbytečnost tedy neprovedl důkazy navržené žalobci. Je nutné poznamenat, že notná část navržených listin se netýkala nynějšího předmětu řízení (rozhodnutí ve věci terénních úprav na jiných pozemcích, odvolání proti tomuto rozhodnutí, podnět na nečinnost při přidělení čísla popisného a zápisu stavby žalobců do RUIAN, sdělení k podnětu k prověření stavební činnosti souseda a rozhodnutí týkající se ne/podjatosti úředních osob v jiných řízeních), ostatní listiny jsou obsahem správního spisu, a proto se jimi nedokazuje.

V. Závěr a náklady řízení

53. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost a ani neshledal jiné zvláštního zřetele hodné důvody, proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. září 2023

David Raus v.r.
předseda senátu

